

נקודות של אור

אזיחה קלנה
ולא יותר...

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - בטיעור חומש רט"י ליל טיטי פרטת תצווה - פורים קטן תשפ"ד

נגדנו - או בשבילנו?

אנחנו חיים בעולם שהמסר המרכזי שלו הוא: אם יש לך - אתה שווה משהו, ואם אין לך - אינך קיים...
אם יש לך הישגים, כבוד, כוח, כסף, התמדה, יראת שמים, אם יש לך דברים שאתה יכול לספר עליהם ולהתפאר בהם, להרגיש אותם, למשש אותם - זה אומר שהצלחת בחיים, זה אומר שיש מה לקנא בך, שאתה באמת קיים.
ואם לא? אם לא הצלחת לקצור הצלחה ממשית בחיים? אתה פשוט לא שווה כלום.
כמוכן, שכל אחד מחפש את ההישגים המוחשיים במקומות שלו. יש כאלה שהשאיפה שלהם מלאה רוחניות ורצון לטוב, ויש כאלה שהרצון שלהם הוא לכיוונים יותר רדודים וגשמיים - אבל בכל מקרה השאיפה היא מאותו הסוג:
להשיג, לחוש, למשש את ההישגים.

כי אחרת, כאמור, מה אני שווה?

השאיפה המרכזית של כל אדם היא - לגדול. לצאת מהקטנות, מהחוסר יכולת, להתקדם, להשיג, למלא רקורד עשיר של עשייה והצלחה.

כי מבחינתנו, אם לא הצלחנו, אם נשארנו קטנים, אם לא הוכחנו יכולות - אנחנו לא שווים כלום.

אבל הבעל שם טוב הקדוש לימד אותנו אחרת:

כל עוד שהאדם תפוס בהישגים הגשמיים או הרוחניים, כל זמן שהוא מחפש להרגיש את ההישגים, לחוש ולמשש את מה שיש לו - הוא מנותק מהבורא האינסופי!

כי אדם שיש לו, והוא מרגיש וחש וממשש את ההצלחה, על מה הוא מתבסס? על מה הביטחון שלו מתבסס? למה הוא רגוע? האם בגלל שהקדוש ברוך הוא בעל הכוחות כולם נמצא איתו? מה פתאום... הוא בוטח בכוח שלו, בכסף שלו, בהצלחה האישית היא זו שנותנת לו את הכוח והרצון לפעול!

מה שהאדם לא מבין, זה שכשהוא מסתמך על הכוח האנושי - הוא בעצם בוחר בכוח מוגבל וחלש על פני הכוח האינסופי...

כי גם האדם עם ההישגים והכוח הכי גדולים - מוגבל בסופו של דבר. הוא לא יודע הכול, הוא לא מסוגל להכול, וכשהוא שואב את הביטחון והזהות הפנימית שלו מההישגים המוחשיים - הוא נאחז בכוח מוגבל!

יש לנו רק כוח אחד בלתי מוגבל.

כוחו של הבורא.

הקדוש ברוך הוא הוא אינסופי וכל יכול, הוא יודע עתידות והוא אבא שלנו שמחזיק אותנו ונותן לנו את הכוח לחיות ולפעול. הוא מאמין בנו בלי סוף ונותן לנו הכול בלי סוף.

אבל האדם לא מסוגל להכיר בזה באמת. כלומר, הוא מודה בזה מהשפה ולחוץ - אבל בתוך תוכו הוא מעדיף לסמוך על ההעברה שנכנסה לו לחשבון, ולשאוב את העידוד והחיזוק הפנימי מההישגים הרוחניים שלו.

ובמו ידי הוא מפספס את ההזדמנות לקשר הכי חזק ואינסופי בעולם...

כי הקשר הזה מבוסס על הבנה ש'אני לא מסוגל'. אחרת, אם אדם ניגש לקשר עם הבורא מתוך מחשבה שהוא שווה בפני עצמו, ויש לו ידע ויכולות וכישורים ופתרונות מבריקים - אז הוא בעצם מעדיף את עצמו ולא את הבורא, ועל זה אמרו חז"ל 'כל המתגאה כאילו דוחק רגלי השכינה'!

והקדוש ברוך הוא, הוא מרחם על האדם, הוא רוצה לחבר אותו אליו, לתת לו לסמוך ולהתחבר לכוח האינסופי - ולכן הוא שולח לנו את המבוכות והחולשות, הדברים שבהם אנחנו נתקעים ולא מוצאים את עצמנו.

אדם שמעולם לא נכשל – לעולם לא יסכים לוותר על הצורך להרגיש ולחפש את הקשר עם השם. כי הקשר עם הבורא הוא משהו חמקמק ולא נתפס, אתה לא יכול להתגאות איתו – כי הוא נובע דווקא מתוך השפלות שלך, ואתה לא יכול למשש אותו – כי 'לית מחשבה תפיסה ביה כלל'.

אי אפשר באמת להשיג את הבורא. הדבר היחיד שאפשרי – זה 'לטעום' את הקשר איתו.

כדוגמה, ציין הרבי את אותם משקאות שבהם יש 'נגיעות תפוז'. כששותים מהם מקבלים הרגשה של אכילת תפוז, כשבפועל – אין בהם אלא כמה טיפות בודדות של פרי...

אבל אנחנו יודעים שלפי ההלכה הטעם נחשב כמו עיקר המאכל. 'טעם כעיקר'. כשמבשלים מאכל פרווה בתוך סיר בשרי אסור לערב אותו עם חלב, כי הטעם הבלוע בתוך הסיר – עובר למאכל הפרווה, והטעם הזה נחשב ממש כאילו אנו אוכלים בשר!

בעבודת השם יש לנו רק אפשרות לטעום את הטעם של הבורא, אבל לא באמת להשיג אותו. עבודת השם זה 'טעמו וראו כי טוב השם', לא יותר.

נו, ואם יש לנו אפשרות לסמוך ולהתחבר להרגשות מוחשיות, להישגים ממשיים שאפשר לספר עליהם, למה שהאדם יוותר על הביטחון בהם – לטובת חיבור לדבר לא מוחשי?!

מצד שני, אם האדם יישאר תקוע ברצון לחוש ולהרגיש – הוא לעולם לא יגיע לתכלית הבריאה, הוא לעולם לא ירצה להתחבר להשם...

לכן אנחנו נכשלים. לכן יש לנו לפעמים רגעים של כאב ובלבול.

כדי להראות לנו שאי אפשר באמת להסתמך על הכוח המוגבל שלנו. כי הנה, אנחנו לא באמת מסוגלים...

כל רגע של כאב הוא בסך הכול שער בשבילנו, הזדמנות להתחבר לאין סוף.

בלי הכאב הזה שאתה עובר עכשיו – לא היית יכול להגיע אל השם. היית נשאר תקוע בחשיבה על הישגים ותחושות ביטחון מוגבלות...

וכאן אנחנו מגיעים לפורים...

בפורים, מגלים לנו חז"ל, קיבלו עם ישראל את התורה מחדש, מתוך אהבה. למה? מה הקשר?

כי בתקופת אחשוורוש והמן עם ישראל היה בשיא הבלבול והכאב. לא היה לנו אז שום דבר ממשי לסמוך עליו. ברוחניות – היינו במקום שפל ומרוחק, ולא יכולנו 'לשחר' את הבורא עם הישגים רוחניים. שלא לדבר על החלקים הגשמיים, בהם היינו בשיא החוסר והכאב, כשמכל הצדדים רק רוצים להשמיד להרוג ולאבד...

ואז היהודים שואלים את עצמם: מי יעזור לנו בכל זאת? אם אין לנו שום קשרים לסמוך עליהם כדי לבטל את הגזירה, וגם אין לנו יכולת לסמוך על עבודת השם שלנו ולבטוח שאולי בזכות זה יציל אותנו השם – מה יהיה כאן?!

אבל אז מגיע נס פורים, והכול מתהפך. עם ישראל מגלה לראשונה שהקדוש ברוך הוא אוהב אותם בלי תנאי, הוא רוצה בהם ומציל אותם לא בגלל שום הישג מוגבל שלהם – אלא פשוט בגלל שהוא אינסופי והרחמים שלו אינסופיים!

ההבנה הזו גורמת להם להתחבר מחדש לעבודת השם, להבין לפתע שהמטרה כאן היא אחרת לגמרי. לא עוד רצון להישגים, לא עוד חיפוש שלימות עצמית והגדלה עצמית – אלא רק להתחבר לאין סוף!

סיים הרבי ואמר:

זכרו! הכאבים והחולשות שהקדוש ברוך הוא מפגיש אותנו איתם, אינם נגדנו – אלא בשבילנו!

אף אחד אינו מחפש 'לדפוק אותנו'!

אם האדם חי במרדף אחר ההישגים והכאב חוסם אותו מלהשיג אותם – הוא אכן בטוח שרוצים להציק לו בלי סיבה, ושהכאב מכונן כנגדו...

אבל כשאנחנו מבינים שהעיקר בחיים זה למצוא עוד קצת קשר עם השם, עוד מקום שבו אני חייב להתחבר להשם – הכאב הוא בדיוק הפתרון לזה! כי כל כאב פותח לנו את השער הבא, להבין שהנה, יש עוד מקום שבו אנחנו חייבים את הבורא...

גיליון זה נתרם לע"נ הרה"צ ר' אברהם יתזקאל בן הרה"ק ר' ברוך שלום הלוי אשלג זצ"ל

נלכ"ע אור ליום רביעי ה' אדר א' תשפ"ד

ולזכות התורם בכל העניינים: לפצוא חן וחסד והארת פנים בעיני אלוקים ואדם, להצלחה בכל אשר יפנה – ושלא ייכשל בגאוה ח"ו

*